

civile Sager. Jeg skal gjerne erkjende, at det maatte kan være, at der ikke er nogen Grund til at forandre den Bestemmelse, at Appellstævning kan udtages paa den særegne Maade, som nærmere omtales i Plakat af 30te September 1808. Og ikke heller finder jeg, der er nogen særlig Grund til at gjøre Forandring i Forordningen af 15de Januar 1817, hvad denne særlige Bestemmelse angaar, at Appelfristen i private Politisager for Bornholms Bedkommende er længere end Appelfristen i det øvrige Land i saadanne Politisager til Overretten. Forjaavidt som Udvalgets Flertal derimod ikke har villet tiltræde Lovforslaget, hvad dets Hovedindhold angaar, nemlig med Hensyn til Appel af Justitsager, da kunde jeg fristes til at bemærke, at det forekommer mig, at Udvalgets Flertal her ikke har været meget hensynsfuldt ligesoverfor Landets højeste Domstol. Høiesteret har i den Henvendelse til Justitsministeriet, hvorved det har sat Sagen i Bevægelse, udtalt, at efter sin Erfaring — og man skulde jo synes, at Ingen kunde have Erfaring i den Slags Ting saa godt som Høiesteret — vilde det være ønskeligt, at ogsaa de bornholmste Justitsager kunde blive underkastede den forrigerende Indflydelse, som bliver andre Høiesteretsager tildeel, derved at de først skulle passere Overretten, før de komme til Høiesteret. Overfor denne Udtalelse fra Høiesteret, der, som jeg antager, vel maa erkjendes for at være kompetent til at forstaa og have en Mening om disse Ting, udtaler Udvalgets Flertal ganske laconisk, at det maa antages for Tiden at være tilstrækkelig, at Høiesteretsagsførerne kunne indhente Oplysninger. Her staar Udvalgets Flertals Antagelse eller Anskuelse overfor Høiesterets. Om Udvalgets Flertal eller Høiesteret nu bedst er i Stand til at bedømme denne Ting, er det, som det ærede Thing nu om et Dieblif skal faae Veilighed til at afgjøre. Men, saaledes som det blev bemærket af det ærede Mindretal, der nys havde Ordet, vilde det dog i alt Fald have været ganske naturligt — ja jeg kunde fristes til at sige passende — om det ærede Udvalgs Flertal, naar det saaledes paa dette Omraade vil stille sit Støn op mod Landets højeste Domstols, havde forsogt paa at begrunde sin Mening noget; men der findes aldeles ingen Begrundelse af denne Antagelse, og Motiveringen af, at man gaar imod Lovforslaget er kun stet anthyndingsvis, som det ogsaa blev berørt af det ærede Mindretal. Motiveringen i Betænkningen er ganske kort; den lyder paa: at man er bange for en Forlængelse, idet man ikke tror at kunne se bort fra „at Overrettens Ind-

flydelse, som Melleminstants vil have til Følge i de af disse Sager, der dog naae op til Høiesteret, en Forlængelse af Varetægtsarresten til Ulempe for Arrerstanterne og til Forøgelse af Delinkventomkostningerne". — Hvad nu Delinkventomkostningerne angaar, da har jo Bornholms Amtsraad udtalt, at efter dets Mening ville Udgifterne, jaavidt det kan skjønnes, ikke blive synderlig forøgede. Mig forekommer det, at det er temmelig umuligt at have nogen bestemt Mening om, hvorledes Sagen i den Henseende vil stille sig. Det er meget muligt, at Delinkventomkostningerne i Stedet for at blive forøgede ville blive formindskede ved at træffe en saadan Foranstaltning, som her er Tale om. Dersom det forholder sig saaledes, at for Fremtiden, naar dette Lovforslag er blevet ophøiet til Lov, alle bornholmste Justitsager skulle passere Overretten og gaa op til Høiesteret, saaledes at bornholmste Justitsager ville faae tre Instantser at gennemløbe, i Stedet for nu to, er det klart, at saa ville Delinkventomkostningerne blive forøgede. Men dersom Følgen af denne Foranstaltning skulde blive den, at en større Del af disse Sager ikke naae videre end til Overretten, vil Resultatet saare let kunne blive dette, at Omkostningerne blive mindre; thi det er forbunden med mindre Omkostning at bringe en Justitsag til Overretten end at bringe den til Høiesteret. For det Første er det jo en bekjendt Sag, at Salærene ere, jeg kan gjerne sige, mindst dobbelt saa høie ved Høiesteret som ved Overretten. Dersom en Justitsag for Overretten i Salær koster 50 Kr., saa koster den 100 Kr. for Høiesteret. Hvad vil der altsaa ikke spares, hvis blot Halvdelen af de appellerede Sager ikke naae videre end til Overretten? Hvad der gjælder med Hensyn til Salær, vil naturligvis ogsaa gjælde med Hensyn til de øvrige Omkostninger. Dersom man nu forudsætter, at enhver af disse Justitsager, som appelleres til Høiesteret, vilde komme ikke blot ligesaa hurtig, men hurtigere til Raafjendelse af Høiesteret, end til Raafjendelse af Overretten, naar de appelleredes til Overretten, kunde man sige, at saa vilde der spares i Omkostninger ogsaa paa den Led; men Forholdet er jo, som Udvalget formentlig veed, saaledes, at til Tider af Mæret kan det være fuldt saa længe, inden en appelleret Justitsag faaer sin endelige Afgjørelse, naar den appelleres til Høiesteret, som naar den appelleres til Overretten og finder sin Afgjørelse der. Det er altsaa rimeligere, at Delinkventomkostningerne vilde blive formindskede en Del, end at de ville blive forøgede, naar denne Foranstaltning her